

Before you embark on a journey of revenge, dig two graves

(Graaf eerst twee graven voordat je wraak neemt) Confucius

1

Het plafond laat hier en daar stukjes kalk los en is verder ‘ver- sierd’ met geeloranje strepen en vlekken, die waarschijnlijk zijn ontstaan door vocht, waardoor een soort van landkaart is ont- staan. Hij staart ernaar, dag in, dag uit, en wanneer hij rechtop zit ziet hij op de grote stationsklok, die recht tegenover hem aan de muur hangt, de wijzer iedere minuut verspringen.

Vier keer per dag komt er een verpleegkundige naar zijn bed om hem voedsel en medicijnen te geven. De gezichten zijn in- middels vertrouwd voor hem geworden. Een daarvan is van een donkergetinte man, hij draagt een baard en doet nogal neerbuigend. ‘Jij heet Hamadi,’ heeft hij wel achtentachtig keer gezegd, maar dat heeft tot nu toe geen bel doen rinkelen. ‘Ik ben Sharif,’ zegt hij er steeds achteraan terwijl hij met zijn vinger naar zichzelf wijst. Sharif houdt zo nu en dan een spiegel voor zijn gezicht, maar tot nu toe heeft hem dat geen herinnering aan wie hij is opgeleverd. Hij heeft minutenlang gestaard naar zijn eigen spiegelbeeld. Naar de regelmatige trekken en het slecht geknipte kapsel, waardoor zijn puntige oren nog meer opvallen. Het gezicht bevalt hem voor de rest wel. Het is hem opgevallen dat Sharif wel iets op hem lijkt. Ze hebben beiden een hoog voorhoofd, dezelfde dikke wenkbrauwen, donkerbruine ogen, een ietwat gebogen neus en volle lippen.

Het verleden is ongrijpbaar. Het zit ergens diep, ver weggestopt en hij kan er niet bij, hoe hij ook zijn best doet om zich iets te herinneren. Door de fysiotherapeut die regelmatig langskomt en oefeningen met hem doet, kan hij zich inmiddels aardig redden. Hij kan wat lopen, zichzelf wassen, aankleden en naar het toilet gaan. De oefeningen die de man met hem doet zijn een welkome afwisseling in zijn saaie bestaan. Het is iedere dag hetzelfde en diep vanbinnen voelt hij dat hij ooit een heel ander leven heeft geleid, dat hij een belangrijk man was!

Wanneer Sharif naast zijn bed komt staan, zoekt Hamadi contact en grijpt de man bij zijn hand. Hij vraagt hem of hij wat meer kan vertellen over wie hij is, maar weer haalt de man zijn schouders op en vertelt hem dat hij duidelijker moet praten.

De hond, wie denkt hij wel niet dat hij is dat hij mij zo kan bejegenen? Zodra ik weer fit genoeg ben, zal ik hem eens een lesje leren.

Waar komt dit opeens vandaan? Waarom denk ik dit? Het is de uiting van een man die iets te vertellen heeft! Oh, ik zou zo graag willen weten wie ik werkelijk ben en waarom ik hier lig.

Hé, als ik het goed heb begrepen is de man die nu net komt binnenwandelen de dokter. Ik heb hem al eerder aan mijn bed zien staan, misschien begrijpt hij mij wel. Sharif vertelt hem meteen dat ik niet te verstaan ben, dat ik lig te murmelen alsof ik een beroerte heb gehad. Ze lachen er beiden om. Sharif zegt ook dat het lijkt alsof ik toch wat helderder uit mijn ogen kijk. Hij vraagt of hij de medicijnen misschien moet aanpassen naar een hogere dosis.

De arts schudt zijn hoofd en zegt dat de dosis genoeg moet zijn

om mij kalm en onwetend te houden. Dat hij pas de dosis verhoogt zodra ik doorkrijg wie ik ben en wat er is gebeurd.

Denken ze omdat ze mij niet verstaan dat ik hen ook niet kan verstaan?

Hoe achterlijk is dat! Dat is dus de reden dat ik niet weet wie ik ben, waar ik vandaan kom en wie mijn familieleden zijn.

Waarom mag ik het niet weten? Waarom verdoe ik mijn tijd met doelloos staren naar het plafond of de grote klok? Wat is er gebeurd?

Hamadi zakt onderuit in de kussens en wacht tot de twee mannen doorlopen naar het volgende bed, waar een lotgenoot ligt wiens ogen zijn gesloten. De man ligt in coma, heeft hij op-gevangen toen hij voor het eerst naar deze kamer werd gebracht.

Ik krijg dus medicijnen die mij rustig en kalm houden. Vandaar dat ik me constant duf en moe voel. Is dat de reden dat ik mijzelf niet verstaanbaar kan maken?

Ik moet ervanaf. Ik moet zorgen dat ik minder van mijn tabletten doorslik, maar sommige van de verpleegkundigen zien erop toe. Als het me één keer zou lukken, zou dat al helpen? Ik moet toch ook familieleden hebben. Waarom bezoeken zij mij niet? Dan krijg ik vast ook eindelijk iets lekkers te eten, want de prut die ze mij hier steeds voorschotelen, smaakt altijd hetzelfde.

Hamadi onderneemt nog een poging om meer informatie van Sharif te krijgen als die even later weer bij zijn bed komt staan. Hij vraagt Sharif waar zijn moeder is en eist dat hij haar wil zien.

Sharif strijkt hem zacht over zijn hoofd en zegt hem rustig te blijven voor hij wegloopt. Nog geen seconde later staat hij weer bij het bed met

twee pillen in zijn hand en een glas water. Hij stopt ze een voor een in Hamadi's mond, zet het glas aan zijn mond en ziet erop toe dat hij ze doorslikt. Zodra Sharif is weggewandeld, steekt Hamadi zijn vinger diep achter in zijn keel en kokhalst. Als er niets omhoogkomt, probeert hij het nog een paar keer totdat er toch wat inhoud naar boven wordt gestuwd die hij opvangt in het kartonnen spuugbakje dat aldoor op zijn nachtkastje staat. Hij grijnst als hij denkt wat resten van de pillen te zien liggen.

Hamadi klautert onhandig zijn bed uit en strompelt naar de badkamer, waar hij het bakje schoonmaakt. Hij schuifelt weer terug, zet het spuugbakje terug op zijn nachtkastje en gaat weer liggen. Hij staart naar de kaart op het plafond. En nu maar hopen dat ze het niet in de gaten hebben. Misschien valt het natte bakje niet op of denken ze dat ze zelf met het water hebben geknoeid. Wie weet is het alweer droog voor er weer een verpleegkundige komt.

Hij draait zich op zijn zij en staart naar zijn kamergenoot, die nog steeds met gesloten ogen op zijn bed ligt. Een katheterzak hangt langs het bed, hij is vol. Hamadi weet nog dat hij er eentje had en is blij dat hij van dat ding verlost is.

Met zijn blik op de deur gericht doet hij daarna, liggend op het bed, verschillende oefeningen voor zijn buikspieren, zijn benen en armen. Het is zwaar, maar de gedachte dat hij op deze manier misschien ooit het gebouw uit kan wandelen, zorgt ervoor dat hij blijft oefenen.

Wat raar dat ik dit soort dingen wel weet, maar niet wie ik ben en waar ik vandaan kom. Dat heeft lang genoeg geduurd. Als ze denken dat ik hier voor altijd als een zombie blijf liggen, dan hebben ze het mis.

Die Sharif zegt dat ik niet te verstaan ben, dat ik murmel alsof ik een beroerte heb gehad. Volgens mij mankeert er iets aan zijn gehoor! En de arts maar lachen. Wacht maar, ik kom er wel achter wie ik ben. Volgens mij ben ik niet zomaar iemand. Ik voel dat ik een leider ben, de touwtjes in handen neem en dat moet ik nu ook weer doen. Ik weet dat ik dankzij de medicijnen hier als een kasplantje wegwijn, maar dat zal niet lang meer duren, en dan zal het ze berouwen dat ze hier aan mijn bed hebben staan lachen om mij. Ze denken mij voor het lapje te kunnen houden, nou, reken maar dat ik dat ook kan.

Hamadi dommelt na een tijdje toch weer weg, totdat hij wakker wordt van een steek in zijn maagstreek. Hij tilt zijn pyjama- jasje omhoog en staart naar de vele littekens op zijn buik. Het ziet er rood en blauw uit. ‘Bij Allah,’ roept hij uit. ‘Wat is dit? Heb ik een ongeluk gehad?’ Op het moment dat hij het uitschreeuwt, kan hij zichzelf wel voor zijn hoofd slaan.

Grote stommeling, je moet nu juist geen lawaai maken en zo weinig mogelijk de aandacht op jezelf vestigen. Oh nee, daar komt er al eentje aangerend. Dat is die aardige. En nu net doen alsof je niet begrijpt wat er aan de hand is. Is het nu alweer tijd voor medicijnen? Deze verpleegkundige is wel aardig. Het is een mooie jongen. Waar zou hij vandaan komen? Zou hij mij willen helpen? In ieder geval controleerde hij tot op heden nooit of ik de pillen heb doorge- slikt, dus dat komt goed uit. Mooi zo, hij loopt alweer weg. Kan ik die dingen meteen weer uitspugen.

Zodra de man weer de deur uit gaat, mompelend dat hij blij is dat er niets aan de hand is en het wel een slechte droom zal zijn geweest, gaat

Hamadi het bed weer uit, strompelt naar de kast die bij het nummer van zijn bed hoort en opent de deur. Er hangen een paar kledingstukken in, waaronder een colbert. Hij opent zijn hand en bestudeert de twee pillen die erin liggen. Snel verstopt hij ze in de binnenzak van het jasje en doorzoekt alle zakken voor hij de deur sluit.

Wanneer hij terug schuifelt voelt hij de wond in zijn buik trekken. De pillen zijn waarschijnlijk ook pijnstillers, want waarom zou hij dan nu opeens allerlei steken voelen?

Zodra Hamadi weer in bed zit, opent hij het groene, met geeloranje letters bedrukte boekje dat hij heeft gevonden. Kingdom of Saudi Arabia passport staat er met gouden letters op geschreven. Hij opent het en tuurt naar de foto en de naam die er- bij staat. 'Hamadi Saud el Farah, dat is dus mijn volledige naam,' peinst hij en hij leest zijn geboortedatum en de rest van de gegevens. Zodra er voetstappen op de gang te horen zijn, verstopt hij snel het paspoort in zijn pyjamabroek, zakt achterover en sluit zijn ogen. Wanneer hij de goedkope parfumlucht van Sharif ruikt, opent Hamadi langzaam zijn ogen.

Sharif klapt het tafelblad uit en zet een bord met voedsel voor hem neer. 'Leila komt je zo helpen,' zegt hij voor hij weer wegloopt. Hamadi onderdrukt de neiging om zelf de lepel op te pakken.

Leila, die naam zegt me wel iets. Leila, het komt me bekend voor. Zou ik haar kennen? Ik hoop dat ze opschiet, want zo wordt het eten koud, en ik heb het hard nodig om aan te sterken.

Mijn wond doet ondertussen steeds meer pijn.

Daar komt iemand aan. Dat zal Leila wel zijn. Ik ken haar niet. Ze is een oudere vrouw met een verweerd, rimpelig gezicht en ze heeft een haviksneus. Ze ziet er wit, pafferig en moe uit.

Ah, daar komt de eerste hap. Grote help, kan dat wijf niet rustig aan doen? Ziet ze niet dat de saus over mijn mondhoeken naar beneden druipt? Het is dat ik me moet inhouden, anders zou ik haar een flinke klap verkopen. Ik wijs er met mijn vingers naar en nog doet ze niets. Zit ik hier als een klein kind te knoeien. Vreselijk!